

## „БЕЛРОУЗ“

Лу

**И**ма нещо странно в тяло, докоснато от магия. Повечето хора забелязват първо миризмата – не миризмата на гниене, а някаква лепкава сладникавост в ноздрите, остър вкус по езика. Малцина усещат и жужене във въздуха. Остатъчна аура по кожата на трупа. Сякаш самата магия е още някак тук, наблюдава и чака.

Жива.

Разбира се, онези, които са достатъчно глупави да говорят за такива неща, свършват на кладата.

Тринайсет тела бяха открити в Белтера през изминалата година – почти двойно повече от предишната. Църквата направи всичко по силите си, за да скрие мистериозните обстоятелства около всяка смърт – мъртвите бяха погребани в затворени ковчези.

– Ето го – посочи Коко един мъж в ъгъла.

Макар че светлината на свещта оставяше половината му лице в сянка, не можеше да се сбъркат златната сърма по жакета му или тежкият медальон на врата му. Той седеше сковано в стола си, явно доста смутен, докато една оскъдно облечена жена се беше притиснала към едрия му корем. Не можах да сдържа усмивката си.

Само мадам Лабел би оставила аристократ от ранга на Пиер Трембли да чака в бардак.

– Ела. – Коко посочи към маса в другия ъгъл. – Бабет ще дойде скоро.

– Що за надут задник носи *сърма* по време на траур? – попитах аз.

Коко погледна през рамо към Трембли и се подсмихна.

– Ами надут задник с пари.

Дъщеря му, Филипа, беше седмото открито тяло.

След изчезването ѝ посред нощ, аристокрацията бе потресена от внезапната ѝ поява – с прерязано гърло, до *L'Éau Mèlancolique*. Но това не беше най-лошото. В кралството се носеха слухове за побелялата ѝ коса и сбръчканата кожа, за замъглените очи и сгърчените пръсти. За двацет и четири часа се беше превърнала в старица. Приятелчетата на Трембли просто не можеха да го проумеят. Не беше известно да има врагове, нямаше вендети срещу нея, които да доведат до подобно насилие.

*Филипа* може и да нямаше врагове, но надутият ѝ баща беше натрупал много такива, докато внасяше незаконно магически предмети.

Смъртта на дъщеря му беше предупреждение, че не можеш да използваш вещиците без последствия.

– *Bonjour, messieurs.* – Една куртизанка с медно руса коса се приближи, като пърхаше обнадеждено с мигли. Изсмях се на безсрамния начин, по който изгледа Коко. Дори преоблечена като мъж, тя беше впечатляваща. Тъмнокафявата кожа на ръцете ѝ бе покрита с белези и тя ги бе скрила с ръкавици, но лицето ѝ беше гладко, а черните очи блещукаха дори в полумрака. – Ще ви изкуша ли да се присъедините към мен?

– Съжалявам, скъпа – казах с най-медения си глас и потупах куртизанката по ръката, както бях виждала да правят мъжете. – Но ние имаме уговорка за днес. Госпожица Бабет ще дойде след малко.

Тя се нацупи само за секунда и после тръгна към съседа ни, който с готовност прие поканата ѝ.

– Мислиш ли, че е у него? – Коко огледа оценяващо Трембли от темето на плешивата му глава до подметките на лъснатите обувки, като се позастоя на неукрасените му пръсти. – Бабет може да лъже. Това може да е капан.

– Бабет може и да е лъжкия, но не е глупачка. Няма да ни прецака, преди да сме ѝ платили.

Оглеждах другите куртизанки с мрачно любопитство. С пристегнати талии и преливащи деколтета, те се носеха

сред клиентите с такава лекота, сякаш корсетите не ги задушаваша.

Ако трябва да съм честна обаче, много от тях не носеха корсети. Или каквото и да било.

– Права си. – Коко извади кесията ни от палтото си и я хвърли на масата. – Ще ни прецака после.

– *O, mon amour*, обиждаш ме. – Бабет се материализира усмихната до нас и перна периферията на шапката ми. За разлика от другите куртизанки, тя бе покрила възможно най-голяма част от бледата си кожа с алена коприна. Плътен бял грим скриваше останалото, също и белезите ѝ. Те пълзяха по ръцете и гърдите ѝ подобно на белезите на Коко. – А за още десет златни крони не бих и помислила да ви предам.

– Добро утро, Бабет – засмях се аз, опрях крак на масата и залюлях стола си назад. – Много е странно как всеки път се появяваш в мига, в който извадим парите. Да не би да ги надуваш? – Обърнах се към Коко, чиито устни потрепнаха от усилието да не се усмихнат. – Сякаш ги надушва.

– *Bonjour*, Луиз. – Бабет ме целуна по бузата, преди да се наведе към Коко и да каже тихо: – Козет, изглеждаш смайващо, както винаги.

Коко извъртя очи.

– Закъсня.

– Моля за извинение. – Бабет наклони глава със захаросана усмивка. – Но не ви познах. Никога няма да разбера защо такива красиви жени държат да се представят за мъже...

– Една жена без придружител привлича твърде много внимание. Знаеш го. – Забарабаних с пръсти по масата с отработена лекота и се насилих да се усмихна. – Всяка от нас може да е вещица.

– Ха! – Тя смигна заговорнически. – Само глупак би сбъркал две чаровници като вас с онези порочни, жестоки създания.

– Разбира се. – Кимнах и нахлупих шапката си още пониско. Докато белезите на Коко и Бабет разкриваха истинската им природа, Белите дами можеха да се движат сред обществото буквално незабелязани. Тъмнокожата жена в скута на Трембли можеше да е такава. Или медно русата куртизанка, която току-що бе изчезнала нагоре по стълби-

те. – Но Църквата първо гори, после задава въпроси. Днес е опасно да си жена.

– Не и тук. – Бабет разтвори широко ръце, устните ѝ бяха извити в усмивка. – Тук сме в безопасност. Тук сме ценени. Предложението на господарката ми още е в сила...

– Господарката ти би те изгорила, нас също, ако знаеше истината. – Насочих вниманието си към Трембли, чието очевидно богатство беше привлякло още две куртизанки. Той любезно отблъскваше опитите им да развържат панталона му. – Дошли сме заради него.

Коко отвори кесията ни на масата.

– Десет златни крони, както обещахме.

Бабет подсмръкна и вирна нос.

– Хмм... май се разбрахме за двайсет.

– Какво? – Предните крака на стола ми се стовариха с тътен на пода. Клиентите около нас ни погледнаха озадачени, но аз не им обърнах внимание. – Разбрахме се за десет.

– Да, но това беше, преди да ме обидите.

– По дяволите, Бабет. – Коко прибра парите ни, преди тя да ги е докоснала. – Имаш ли представа колко време спестявахме тези пари?

– Дори не знаем дали пръстенът е у Трембли – казах аз, като се опитвах да овладее гласа си.

Бабет само сви рамене и протегна длан.

– Не съм виновна аз, че вие държите да режете кесии по улиците като обикновени престъпници. Можехте да изкарвате три пъти повече само за една нощ тук, в „Белроуз“, но вие сте твърде горди.

Коко си пое дълбоко дъх, ръцете ѝ се свиха в юмуци над масата.

– Виж, съжаляваме, че засегнахме деликатните ти чувства, но се разбрахме за десет. Не можем да си позволим...

– Чувам монетите в джоба ти, Козет.

Втренчих се невярващо в Бабет.

– Ама ти си същинска хрътка.

Очите ѝ просветнаха.

– Я стига, много рискувам, като ви поканих тук, за да шпионирате делата на господарката ми с мою Трембли, а вие ме обиждате, сякаш съм...

Точно в този момент една висока жена на средна възраст се спусна плавно по стълбището. Наситеното смарагдово на роклята ѝ подчертаваше пламтящата ѝ коса и изваяната фигура. Трембли веднага скочи от мястото си при появата ѝ, а куртизанките наоколо – включително Бабет – направиха дълбок реверанс.

Беше малко странно да гледаш как голи жени правят реверанс.

Мадам Лабел хвана ръцете на Трембли с широка усмивка, целуна го по двете бузи и прошепна нещо, което не чух. Паника ме обля, когато тя го хвана под ръка и го поведе през стаята отново към стълбите.

Бабет ни гледаше с крайчеца на околото си.

– Решавайте бързо, *mes amours*. Моята господарка е заета жена. Срещата ѝ с мосю Трембли няма да продължи дълго.

Погледнах я кръвнишки, потискайки порива да стисна красивата ѝ шия.

– А ще ни кажеш ли поне какво купува господарката ти? Сигурно ти е казала *нещичко*. Пръстенът ли е? Той у Трембли ли е?

Тя се усмихна като котка, видяла сметана.

– Вероятно... за още десет крони.

С Коко се спогледахме мрачно. Ако Бабет продължаваше в същия дух, скоро щеше да научи точно колко *порочни* и *жестоки* можем да бъдем.

\* \* \*

„Белроуз“ имаше дванайсет луксозни салона, в които куртизанките забавляваха гостите, но Бабет не ни въведе в някой от тях. Тя отвори тринайсега врата в дъното на коридора.

– Добре дошли, *mes amours*, при очите и ушите на „Белроуз“.

Примигвайки, аз зачаках очите ми да свикнат с мрака на този нов и по-тесен коридор. От дванайсет прозореца – правоъгълни, големи, на еднакви интервали по едната стена – струеше слабо сияние. При по-внимателно вглеждане обаче осъзнах, че това изобщо не са прозорци, а портрети.

Прокарах пръст по носа на най-близкия: красива жена със сладни извивки и прелъстителна усмивка.

– Кои са те?

– Прочути куртизанки от миналото. – Бабет спря до мен и погледна жената с копнеж. – Някой ден моят портрет ще замени нейния.

Смръщена, аз се наведох да огледам въпросната жена. Образът ѝ бе някак обърнат, а цветовете приглушени, сякаш това бе гърбът на картината. И... Господи.

Две златни ключалки покриваха очите ѝ.

– Това *шпионки* ли са? – попита смаяна Коко, като се приближи. – Що за извращения е това, Бабет?

– Тихо! – Бабет вдигна бързо пръст към устните си. – Очите и *ушите*, забравихте ли? *Ушите*. Тук трябва да шепнете.

Не исках да си представям предназначението на подобна архитектурна особеност. *Представях си* обаче как си вземам много дълга вана, когато се прибера у дома в театъра. Голямо търкане щеше да падне. Яростно търкане. Можех само да се моля очните ми ябълки да оцелеят.

Преди да изразя отвращението си, с периферното си зрение долових две сенки. Обърнах се, посягайки към ножа в ботуша си, преди сенките да добият форма. Застинах, когато двама ужасно познати и ужасно неприятни мъже ми се ухилиха.

Андре и Грюе.

Погледнах кръвнишки Бабет, още стисках ножа в юмрука си.

– *Те* какво правят тук?

Щом чу гласа ми, Андре се наведе напред, примигвайки бавно в мрака.

– Това да не е...?

Грюе оглеждаше лицето ми, очите му пренебрегнаха мустациите и се задържаха на тъмните ми вежди и тюркоазените очи, на обсипания ми с лунички нос и загорялата от слънцето кожа. И разцъфна в зловна усмивка. Предните му зъби бяха нащърбени. И жълти.

– Здравей, Лулу.

Не му обърнах внимание, взирах се настойчиво в Бабет.

– Това не беше част от сделката.

– О, спокойно, Луиз. Те работят. – Тя се тръшна на един от дървените столове, които те току-що бяха освободили. – Господарката ми ги нае за охрана.

– Охрана? – изсмя се Коко, посягайки към ножа в палтото си. Андре оголи зъби. – И откога воайорството се смята за охрана?

– Ако някой клиент прекали, трябва само да почукаме два пъти и тези прекрасни господа се намесват. – Бабет посочи лениво с крак към портретите, разкривайки блед, покрит с белези глезен. – Това са врати, *top atour*. Директен достъп.

Мадам Лабел беше идиотка. Това бе единственото обяснение за подобна... ами идиотщина.

Двама от най-глупавите крадци, които съм срещала, Андре и Грюе постоянно нахлуваха в територията ни в Ист Енд. Където и да отидехме, те ни следваха – обикновено на две крачки след нас – и където и да идеха *те*, неизбежно ги следваше жандармерията. Едри, грозни и шумни, те бяха лишени от способностите и уменията, необходими за оцеляване в Ист Енд. И от мозък, разбира се.

Страх ме беше да си помисля какво биха сторили с *директен достъп* до каквото и да било. Особено до секс и насилие. А това вероятно бяха *най-малките* пороци, които се вихреха зад стените на този бордей, ако можеше да се съди по настоящата бизнес сделка.

– Не се тревожи. – Бабет се усмихна към тях, сякаш прочела мислите ми. – Господарката ми ще ги убие, ако изтече информация. Нали така, *messieurs*?

Техните усмивки изчезнаха и аз най-сетне забелязах обезцветяването около очите им. Синини. Но все пак не свалих ножа.

– А какво ще попречи от тях да „изтече“ информация към господарката ти?

– Ами... – Бабет се изправи и мина покрай нас към един портрет надолу по коридора. Вдигна ръка към малкия златен бутон до него. – Ами вероятно зависи от това какво сте готови да им дадете.

– А какво ще кажеш да дам на *всички ви* по един нож в...

– Ааа! – Бабет натисна бутона, когато тръгнах към нея с

вдигнат нож, и златните ключалки на очите на куртизанките се отвориха. Приглушените гласове на мадам Лабел и Трембли изпълниха коридора. – Помисли си добре, *top amour* – прошепна Бабет. – Скъпоценният ви пръстен може да е в съседната стая. Ела и виж сама.

Тя отстъпи настрана, като все още натискаше бутона, и ми позволи да застава пред портрета.

Мърморейки проклетия, аз се надигнах на пръсти, за да погледна през очите на куртизанката.

Трембли крачеше по плюшения килим на цветя в салона. Изглеждаше по-блед тук, в тази пастелна стая, където утринното слънце къпеше всичко в мека, златна светлина, и по челото му бе избила пот. Като ближеше нервно устни, той погледна назад към мадам Лабел, която го наблюдаваше от кушетката до вратата. Дори седнала, тя излъчваше царствена грация, с изпъната шия и събрани ръце.

– Успокойте се, мосю Трембли. Уверявам ви, че ще намеря необходимите средства до седмица. Или най-много две.

Той поклати рязко глава.

– Твърде дълго е.

– Някой би казал, че не е толкова дълго за цената, която искате. Само кралят може да си позволи подобна огромна сума, а на него не му трябват магически пръстени.

Сърцето ми подскочи в гърлото, отдръпнах се да погледна Коко. Тя се смръщи и бръкна в палтото си за още крони. Андре и Грюе ги прибраха с победоносни усмивки.

Обещах си да ги одера живи, след като открадна пръстена, и отново насочих вниманието си към салона.

– Ами... ами, ако ви кажа, че имам и друг купувач? – попита Трембли.

– Тогава ще ви нарека лъжец, мосю Трембли. Едва ли можете да продължите да се хвалите със стоката си след случилото се с дъщеря ви.

Трембли се завъртя рязко към нея.

– Не говорете за дъщеря ми.

Мадам Лабел приглади полите си, без да му обърне внимание.

– Всъщност съм доста изненадана, че все още търгувате на черния магически пазар. Имате и друга дъщеря, нали?



Той не отговори и усмивката ѝ се разшири и стана жестока. Триумфална.

– Вещиците са много зли. Ако разберат, че пръстенът е у вас, изливането на яростта им над останалите членове на семейството ви ще бъде... неприятно.

Той пристъпи към нея с тъмночервено лице.

– Не ми харесва какво намеквате.

– Дано тогава заплахата ми ви хареса, мосю. Не ми пречете или това ще е последното нещо, което някога ще направите.

Потискайки изсумтяване, аз погледнах отново към Коко, която се тресеше от тих смях. Бабет ни гледаше. Ако оставим магическите пръстени настрана, този разговор сам по себе си си струваше четиресет крони. Дори театърът бледнееше пред тази мелодрама.

– Е, кажете ми – измърка мадам Лабел, – имате ли друг купувач?

– *Putain*<sup>1</sup>. – Той я гледа яростно няколко дълги секунди, преди неохотно да поклати глава. – Не, нямам друг купувач. От месеци се отричам от всичките си връзки с бивши купувачи, разчиствам стоката, но този пръстен... – Той преглътна с усилие и внезапно яростта напусна изражението му. – Страх ме е да спомена за него на когото и да било, за да не би демоните да разберат, че е у мен.

– Не е било мъдро да търгувате с каквито и да е техни неща.

Трембли не отговори. Очите му останаха зареяни, разфокусирани, сякаш виждаше нещо невидимо за нас. Гърлото ми необяснимо се сви. Без да обръща внимание на мъката му, мадам Лабел продължи безмилостно:

– Ако не го бяхте направили, вероятно скъпата Филипа щеше още да е сред нас...

Той вдигна рязко глава, щом чу името на дъщеря си, а очите му – вече фокусирани – просветнаха от ярост.

– Ще се погрижа демоните да изгорят заради това, което ѝ сториха.

– Много глупаво от ваша страна.

<sup>1</sup> Развратница (фр.). – Б. пр.

– Моля?

– Старая се да опознавам делата на враговете си, мосю. – Тя стана грациозно и той отстъпи леко назад. – Тъй като те вече са и ваши врагове, трябва да ви дам един съвет: много е опасно да се забърквате в делата на вещиците. Забравете за отмъщението. Забравете за всичко, което сте научили за този свят на сенки и магия. Вие сте безкрайно неспособен и печално неподходящ за борба с тези жени. Смъртта е най-лекото от мъченията им, дар, с който се удостояват само онези, които са го заслужили. Би трябвало да сте научили това от случилото се със скъпата Филипа.

Устната му се изкриви и той се изпъна, като заекваше гневно. Мадам Лабел все пак се извисяваше над него с няколко сантиметра.

– В-вие прекалявате.

Мадам Лабел не се смути. Вместо това прокара ръка по корсажа на роклята си съвсем невъзмутимо и извади ветрило от гънките на полите си. От рамката му стърчеше нож.

– Явно приключихме с любезностите. Добре тогава. Да минаваме към работата. – Тя разпъна ветрилото с едно рязко движение и го размаха пред себе си. Трембли се взираше предпазливо във върха на ножа и отстъпи още една крачка. – Ако искате да ви освободя от пръстена, ще го направя още тук и сега... за пет хиляди златни крони по-малко от вашата цена.

Странен задавен звук изскочи от гърлото му.

– Вие сте луда...

– Ако не – продължи тя с по-твърд глас, – ще си тръгнете от тук с примка на шията на дъщеря ви. Името ѝ е Сели, нали? *La Dame des Sorcières*<sup>1</sup> с удоволствие ще изсмуче младостта ѝ, ще изпие сиянието на кожата ѝ, блясъка на косата ѝ. Когато вещиците приключат с нея, няма да я познаете. Празна. Прекършена. Също като Филипа.

– Вие... вие... – Очите на Трембли се ококориха и на лъсналото му чело се изду вена. – *Fille de pute!* Не можете да ми причинявате това. Не можете...

– Стига, мосю, нямам цял ден. Принцът се върна от Амандин и не искам да пропусна празненствата.

<sup>1</sup> Господарката на вещиците (фр.). – Б. пр.

Той вирна непокорно брадичка.

– Аз... не го нося в себе си.

По дяволите! Разочарованието ме прониза, горчиво и остро. Коко прошепна проклятие.

– Не ви вярвам. – Мадам Лабел прекося стаята, отиде до прозореца и погледна надолу. – О, мосю Трембли, как е възможно джентълмен като вас да остави дъщеря си да чака пред бардак? Такава лесна плячка.

Трембли вече се потеше обилно и бързо обърна джобовите си.

– Заклевам ви се, че не е у мен! Вижте, вижте! – Притиснах лице към портрета, докато той хвърляше съдържанието на джобовите си към нея: бродирана носна кърпа, сребърен джобен часовник и шепа медни крони. Нямаше пръстен. – Моля ви, оставете дъщеря ми на мира! Тя няма нищо общо с това!

Той беше такава жалка гледка, че вероятно щеше да ми домъчнее за него, ако току-що не беше съсипал всичките ми планове. Всъщност треперещите му крайници и посивялото му лице ме изпълниха с отмъстително удоволствие.

Мадам Лабел като че ли споделяше чувствата ми. Тя въздъхна театрално, отдръпна ръка от прозореца и – странно – се обърна да погледне право към портрета, зад който се криех. Аз залитнах назад, стоварих се по задник и преглътнах едно проклятие.

– Какво става? – прошепна Коко и клекна до мен.

Смръщена, Бабет пусна бутона.

– Тихо! – Размахвах диво ръце към салона. *Мисля* – оформих с устни, не смеех да заговоря, – *че тя ме видя*.

Коко отвори широко очи от тревога.

Всички застинахме, когато гласът на мадам Лабел се приближи, приглушен, но напълно ясен през стената.

– А бихте ли ми казали, мосю, къде е той тогава?

Господи! С Коко се спогледахме смаяни. Макар че не смеех да се върна при портрета, аз се притиснах до стената, а горещият ми дъх облъхваше лицето ми. *Отговори ÷* – молех се наум. – *Кажу ни*.

Смайващо, но Трембли се подчини, гневният му отговор ми се стори по-омаен и от най-сладката музика.

– Заключен е в градската ми къща, *salope ignorante*<sup>1</sup>.

– И така става, мосю Трембли. – Когато вратата на салона изщрака, почти можех да видя усмивката ѝ. Защото беше същата като моята. – Заради дъщеря ви се надявам, че не сте ме излъгали. Призори ще дойда в къщата ви с парите. Не ме карайте да чакам.

---

<sup>1</sup> Невежа уличнице (фр.). – Б. пр.

## ЛОВЕЦЪТ

Лу

— **С**лушам.  
Седнал в претъпканата сладкарница, Бас вдигна пълната с горещ шоколад лъжица към устата си, като внимаваше да не покапе дантеленото си шалче. Устоях на порива да го опръскам с моя шоколад. Трябваше да е в добро настроение за онова, което планирахме.

Никой не може да измами един аристократ така, както би могъл Бас.

– Значи – казах и го посочих с лъжицата, – можеш да прибереш всичко друго от съкровищницата на Трембли, но пръстенът е наш.

Бас се наведе напред, тъмните му очи се взряха в устните ми. Когато подразнено избърсах шоколада от горната ми устна, той се ухили:

– О, да. Вълшебен пръстен. Да си призная, изненадан съм, че се интересуваш от такъв предмет. Мислех си, че се отрече от всякакви магии?

– Пръстенът е друго нещо.

Очите му отново се спряха на устните ми.

– Разбира се.

– Бас. – Щракнах с пръсти пред лицето му. – Съсредоточи се, моля те. Това е важно.

Някога, когато дойдох в Сезарин, реших, че Бас е доста хубав. Достатъчно хубав за свалка. Определено достатъчно хубав за целувка. Сега гледах над претъпканата маса тъмната линия на челюстта му. Все още имаше малък белег там –

точно под ухото, скрит в сянката на брадата, – където го бях ухапала по време на една от по-страстните ни нощи.

Въздъгнах печално при спомена. Той имаше най-красивата кехлибарена кожа. И такъв стегнат задник.

Той се засмя, сякаш бе прочел мислите ми.

– Добре, Лу, ще се опитам да се съсредоточа, стига и ти да направиш същото. – Разбърквайки шоколада си, той се облегна ухилен назад. – Е, искаш да ограбиш аристократ и разбира се, си дошла при майстора за напътствия.

Смръщих се, но прехапах език. Като трети братовчед на барон, Бас бе в странното положение да е част от аристокрацията, без всъщност да е част от нея. Богатството на барона му позволяваше да се облича по последна мода и да присъства на най-бляскавите събития, и все пак аристократите не биха си направили труда да запомнят името му. Което беше полезно, защото той често присъстваше на въпросните увеселения, за да освобождава височайшите особи от ценностите им.

– Мъдро решение – продължи той, – тъй като тъпаци като Трембли вземат много сериозни мерки за охрана: порти, ключалки, стражи и кучета, и не само това. Вероятно дори повече, след случилото се с дъщеря му. Вещиците я отвлякоха посред нощ, нали? Той сигурно е засилил охраната.

Филипа вече започваше да ми лази по нервите.

Смръщих се и погледнах към витрината на сладкарницата. Там бяха изложени всякакви сладкиши: торти с глазура, целувки и шоколадови тарталети, както и макарони и разноцветни плодови банички. Малинови еклери и ябълков тарт „Татен“ допълваха асортимента.

Но от цялото това изобилие именно огромните лепкави кифли – с канела и сладък крем – караха устата ми да се пълни със слюнка.

Точно в този момент Коко се тръшна на празния стол до нас и бутна чиния с кифлички към мен.

– Вземи си.

Бях готова да я целуна.

– Ти си богиня. Знаеш го, нали?

– Очевидно. Само не очаквай да ти придържам косата на-

зад, докато повръщаш после. О, и ми дължиш една сребърна корона.

– Как ли пък не. Тези пари са и мои...

– Да, но можеш да си изпросиш от Пан канелена кифличка, когато решиш. Тази корона е за обслужването.

Погледнах през рамо към ниския дебел мъж зад щанда: Йоханес Пан, гений сладкар и идиот. Но най-важното – беше близък приятел и довереник на госпожица Лусида Бретон.

Аз бях госпожица Лусида Бретон. С руса перука.

Понякога не исках да се обличам като мъж – и за щастие, установих, че Пан има голяма слабост към нежния пол. Повечето дни беше нужно само да изпърхам с мигли. В други се налагаше да бъда малко по... находчива. Погледнах скришом към Бас. Той не знаеше, че е извършил всякакви злодеяния на горката госпожица Бретон през последните две години. А Пан не можеше да понася женски сълзи.

– Днес съм облечена като мъж. – Захапах първата кифла, натъпках половината в устата си без никакво благоприличие – ... свен т'ва предфочита – преглътнах с насълзени очи – блондинки.

Вперените в мен тъмни очи на Бас направо горяха.

– Значи, господинът има лош вкус.

– Пфу – задави се Коко, извъртайки очи. – Откажи се, моля те. Остроумията не ти подхождат.

– А на теб не ти подхожда този костюм.

Оставих ги да се заяждат и насочих вниманието си към кифлите. Коко беше взела достатъчно за петима, но аз приех предизвикателството. След три кифли обаче дори моят апетит се предаде. Избутах грубо чинията.

– Нямаме много време, Бас – намесих се точно когато изглеждаше, че Коко ще се нахвърли върху него през масата. – Пръстенът ще изчезне на сутринта, затова трябва да е тази нощ. Ще ни помогнеш или не?

Той се смръщи при тона ми.

– Лично аз не разбирам за какво е целият този зор. Не ти трябва пръстен за невидимост. Знаеш, че аз мога да те пазя.

Пфу! Празни обещания. Вероятно затова спрях да го обичам.

Бас беше много неща – чаровен, лукав, безмилостен, – но не беше защитник. Не, той беше твърде ангажиран с по-важни неща, като например да спасява собствената си кожа при първия признак за опасност. Не му се сърдех. Той *бе* мъж все пак и се целуваше толкова добре, че почти компенсираше недостатъците си.

Коко го гледаше кръвнишки.

– Както ти казахме, *няколко* пъти, този пръстен дава нещо повече от невидимост.

– О, *топ атие*, трябва да призная, че не слушах.

Когато се ухили и ѝ изпрати въздушна целувка, тя сви юмруци.

– Заклевам се, че някой ден ще те...

Намесих се, преди да му е прерязала някоя вена.

– Пръстенът дава защита от омагьосване. Нещо като балсардите на ловците. – Погледнах към Бас. – Сигурно разбираш колко полезен може да е за мен.

Усмивката му изчезна. Той бавно вдигна ръка към шалчето ми и пръстите му проследиха скрития под него белег. Тръпки плъзнаха по гръбнака ми.

– Но тя не те е открила. Още си в безопасност.

– Засега.

Той се взира дълго в мен, ръката му още бе на гърлото ми. Накрая въздъхна.

– И ти си готова да направиш каквото е необходимо, за да се сдобиеш с пръстена?

– Да.

– Дори на... магия.

Преглътнах усилено, преплетох пръсти в неговите и кимнах. Той дръпна ръката ми към масата.

– Е, добре тогава. Ще ти помогна. – Погледна към витрината и аз се обърнах натам. Хората продължаваха да се събират за парада на принца. Макар че повечето се смееха и разговаряха развълнувани, точно под повърхността се усещаше безпокойство. В изопнатите устни и в резките бързи движения на очите. – Тази нощ – продължи той – кралят дава бал заради завръщането на сина му от Амандин. Цялата аристокрация е поканена, включително и мосю Трембли.

– Много удобно – промърмори Коко.



Всички се напрегнахме, когато на улицата настана сума-тоха. Взирахме се в мъжете, които изникнаха от тълпата. Облечени с куртки в кралско синьо, те маршируваха в редици по трима – всяко *тун, тун, тун* на ботушите им беше в пълен синхрон, – стиснали сребърни кинжали пред гърдите си. Полицаи ги обграждаха от двете страни, крещяха и изблъскваха минувачите към тротоарите.

Ловци.

Положили клетва пред Църквата като ловци, те пазеха кралство Белтера от окултното – и по-точно от Белите дами, или от смъртоносните вещици, които ужасяваха изпълнените с предразсъдъци жители на Белтера. Потиснат гняв бумтеше във вените ми, докато гледах как ловците преминават. Сякаш *ние* бяхме натрапниците. Сякаш тази земя някога не бе принадлежала на нас.

*Това не е твоя битка.* Вирнах брадичка и мислено се отърсих. Древната вражда между Църквата и вещиците вече не ме засягаше – не и след като напуснах света на магията.

– Не бива да си тук, Лу. – Коко проследи с поглед ловците, които опасваха улицата, за да попречат на хората да се приближат към кралското семейство. Парадът скоро щеше да започне. – Трябваше да се съберем в театъра. Такава голяма тълпа е опасна. Винаги привлича неприятности.

– Аз съм дегизирана – опитах се да кажа с пълна с кифла уста и преглътнах с усилие. – Никой няма да ме познае.

– Андре и Грюе те познаха.

– Само заради гласа ми...

– Никъде не отивам, докато парадът не свърши. – Бас пушна ръката ми и се потупа по жилетката с алчна усмивка. – Такава голяма тълпа е прекрасна яма с пари и смятам да се потопя в нея. А сега моля да ме извините.

Той килна шапката си и тръгна покрай масите в сладкарницата. Коко веднага скочи от мястото си.

– Това копеле ще ни предаде още щом го изпуснем от поглед. Вероятно ще ни издаде на жандармерията или дори по-зле, на ловците. Не знам защо му се доверяваш.

Фактът, че бях разкрила истинската си самоличност пред Бас, си оставаше спорна тема. Няма значение, че се бе случило след нощ с твърде много уиски и целувки. Докато разчуп-

вах последната кифла, за да не срещна погледа на Коко, аз се опитах да не съжалявам за решението си.

Съжалението нищо не променяше. Сега нямах избор, освен да му се доверя. Ние бяхме безвъзвратно свързани.

Тя въздъхна с примирение.

– Ще го последвам. Ти се махай от тук. Да се чакаме след час в театъра?

– Става.

\* \* \*

Напуснах сладкарницата само минути след Коко и Бас. Макар че десетки момичета се тълпяха отвън, изпаднали почти в истерия от перспективата да видят принца, вратата бе блокирана от мъж.

Той беше огромен и се извисяваше с глава и половина над мен, широкият му гръб и мощните ръце изопваха кафявата вълна на жакета му. Той също бе обърнат към улицата, но не приличаше на човек, който гледа парада. Раменете му бяха сковани, краката бяха разкочени, сякаш се готвеше за бой.

Прокашлях се и го побутнах в гърба. Той не помръдна. Побутнах го отново. Той се премести леко, но недостатъчно, за да се провря покрай него.

Ясно. Извъртях очи, блъснах го с рамо и се опитах да се вклиня между туловището му и рамката на вратата. Като че ли *това* вече го усети, защото най-после се обърна – и ме халоса с лакът право в носа.

– По дяволите! – Стиснах носа си, залитнах назад и се стоварих по задник за втори път тази сутрин. Предателски сълзи изскочиха от очите ми. – Ама какво ти става, по дяволите?!

Той бързо ми подаде ръка.

– Моите извинения, мосю. Не ви видях.

– Очевидно.

Пренебрегнах ръката му и се изправих сама. Изтупах си бричовите и понечих да мина покрай него, но той отново препречи пътя ми. Износеният му жакет се отвори за миг и разкри препасан на гърдите ремък. Ножове във всякаква форма и размери просветнаха насреща ми, но именно ножът

в кания до сърцето му накара моето да се свие. Блестящ и сребърен, той бе украсен с голям сапфир, който блещукаше страховито на дръжката.

*Ловец.*

Сведох глава. По дяволите!

Вдишах дълбоко, принудих се да запазя спокойствие. Той не представляваше опасност за мен, когато бях предрешена така. Не бях сторила нищо нередно. Мириших на канела, не на магия. Освен това нали уж между мъжете имаше негласна мъжка солидарност? Някакво взаимно разбиране за колективната им важност?

– Наранихте ли се, мосю?

Така. Днес бях *мъж*. Можех да го направя.

Насилих се да погледна нагоре.

Освен че беше ужасно висок, първото, което забелязах, бяха бронзовите копчета на жакета му – те отиваха на медното и златното на косата му, която блестеше като фар на слънцето. Комбинацията ѝ с прав нос и пълни устни го правеше неочаквано красив за ловец. *Дразнешо* красив. Неволно се втренчих в него. Гъсти мигли обрамчваха очи с цвета на морето.

Очи, които в момента се вираха шокирани в мен.

По дяволите! Ръката ми се стрелна към мустака, който беше увиснал от лицето ми при падането.

Е, оказа се напразно усилие. Мъжете може и да са горди, но пък жените знаят кога да се разкарат от ужасна ситуация.

– Добре съм. – Сведох бързо глава и се опитах да мина покрай него, нямах търпение да се махна от тук. Макар че все още не бях направила нищо нередно, нямаше смисъл да предизвиквам съдбата. Защото тя понякога отвръща. – Просто другия път внимавайте.

Той не помръдна.

– Ти си жена.

– Много сте наблюдателен.

Отново опитах да мина покрай него, този път с малко повече сила от необходимото, но той ме хвана за лакътя.

– Защо си облечена като мъж?

– Да си носил някога корсет? – Завъртях се към него и си залепих отново мустака с цялото достойнство, което успях

да събера. – Съмнявам се, че щеше да ми зададеш този въпрос, ако си носил. Панталоните са безкрайно по-удобни.

Той се вираше в мен, сякаш от челото ми бе израснала трета ръка. Аз също се втренчих в него и той разтърси леко глава, като че ли да я проясни.

– Аз... моите извинения, мадмоазел.

Хората вече ни гледаха. Дръпнах безуспешно ръката си, началото на паника пърхаше в стомаха ми.

– Пусни ме...

Той само затегна хватката.

– Обидих ли те някак?

Напълно изгубих търпение и се дръпнах с всички сили.

– Строши ми задника!

Вероятно го шокира вулгарността ми и той ме пусна, сякаш го бях ухапала, като ме погледна с възмущение, граничещо с отвращение.

– Никога не съм чувал дама да говори така.

О, ловците бяха свети хора. Вероятно ме мислеше за самия дявол.

Е, не беше далече от истината.

Отвърнах с котешка усмивка, докато се измъквах и пърхах с мигли в имитация на Бабет. Когато той не направи опит да ме спре, напрежението в гърдите ми отслабна.

– Значи, не движиш с правилните дами, ловецо.

– Да не си куртизанка?

Щях да настръхна, ако не познавах няколко много свестни куртизанки – е, Бабет не бе непременно сред тях. Въздъгнах драматично и отвърнах:

– Уви, не, и много сърца из цял Сезарин скърбят заради това.

Той стисна зъби.

– Как ти е името?

Вълна от възторжени приветствия ми попречи да отговоря. Кралското семейство най-сетне се задаваше от ъгъла на улицата. Ловецът се обърна само за секунда, но на мен толкова ми трябваше. Плъзнах се зад група особено ентузиазирани млади момичета – крещяха името на принца на такава висока октава, че сигурно само кучетата можеха да я доловят – и изчезнах, преди да се е обърнал.

Лакти ме ръгаха от всички страни и скоро осъзнах, че просто съм твърде дребна, твърде ниска и твърде слаба, за да си пробия път през тълпата. Не и ако не започнех да ги мушкам с ножа си. Аз също отвърнах с няколко лакътни удара и се огледах за по-висока позиция, където да изчакам процесията да отmine. На някое скришно място.

*Там.*

Подскочих и се хванах за перваза на прозореца на една стара сграда, а после се покатерих по улука и се издърпах на покрива. Облегнах лакти на балюстрадата и се вгледах в улицата долу. Златни знамена с кралския герб пърхаха от всяка врата, търговци предлагаха храна на всеки ъгъл. Въпреки апетитните миризми на техните понички, наденици и кроасани със сирене, градът все пак смърдеше на риба. На риба и на дим. Сбърчих нос. Едно от удоволствията да живееш на скучен и сив полуостров.

Сезарин бе просто възпъщение на сивотата. Порутени сиви къщи бяха скупчени една до друга като сардини в консерва, стари улици се виеха покрай мръсни сиви пазари и дори по-мръсни сиви пристанища. И вечният облак от дима от комините покриваше всичко.

Сивотата беше задушаваша. Безжизнена. Скучна.

Все пак имаше и по-лоши неща от скуката. И имаше лош дим от този, който излизаше от комините.

Приветствията достигнаха връхната си точка, когато семейство Лион минаха покрай сградата.

Крал Огюст махаше от позлатената си карета, златни къдрици се развяваха на късноесенния вятър. Синът му Борегард седеше до него. Изобщо не си приличаха. Бащата беше със светли очи и тен, а синът – с притворени клепачи, смугла кожа и черна коса като майка си. Но усмивките им имаха почти идентичен чар.

*Твърде чаровни според мен. Арогантността се излъчваше направо от порите им.*

Жената на краля се мръщеше зад тях. Не я винях. И аз щях да се мръщя, ако съпругът ми имаше повече любовници от пръстите на ръцете и краката си – не че възнамерявах някога да имам съпруг. Проклета да бях, ако се оковях за някого чрез женитба.

Тъкмо се извърнах, вече отегчена, когато нещо на улицата долу се промени. Беше съвсем леко, сякаш просто вятърът бе сменил внезапно посоката си. Почти недоловимо жужене отекваше от паветата и всеки звук на тълпата, всяка миризма, вкус и допир се разтвориха в етера. Светът застина. Аз отстъпих назад, далече от ръба на покрива, когато космите на тила ми се изправиха. Знаех какво ще последва. Разпознах енергията, която облъкна кожата ми, познатото пулсиране в ушите.

Магия.

И тогава се чуха писъците.